

STOUTE JUMBO

door

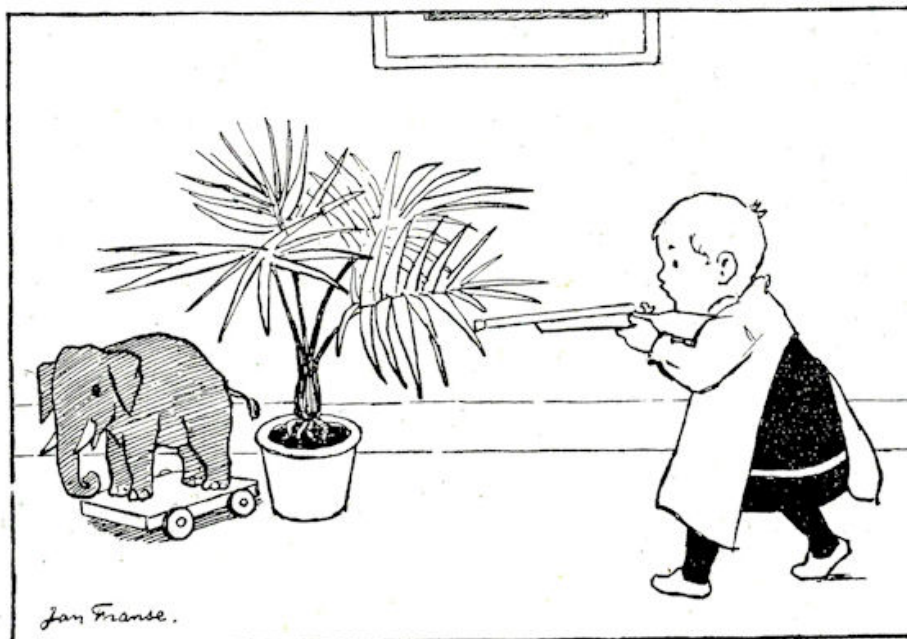
HERMANNA.

Jumbo, Maxje's groote, grijze olifant met de lange slurf, was vreeselijk stout. Hij wou maar niet zooals Maxje wou en naar verbieden luisterde hij niet.

Maxje sjarde hem heen en weer en rukte aan zijn grooten, plompen kop, maar Jumbo kon 't niets schelen.

Toen gaf Maxje hem klappen.

Jumbo's kleine, zwarte kralenoogen glinsterden ondeugend en hij deed tòch niet wat Maxje zei.

Toen haalde Max zijn geweer. Hij legde 't aan op den olifant, die half achter de waiervormige bladeren van den palm verborgen stond.

Daar kwam Juf aan.

„Maar Maxje,” riep Juf, die vandaag voor 't eerst in deze kinderkamer was en Maxje nog niet anders dan als een wat verlegen, zoet jongentje had leeren kennen; „maar Maxje, wat ga je nu doen?”

„Jumbo is stout, ik ga hem doodschieten,” vertelde Maxje.

Juf zette groote oogen op.

„Ja, maar *uit de grap*,” riep Mientje, Maxje's zusje; „niet ècht, Juf! En Jumbo is ook niet ècht en 't geweer ook niet. 't Is maar een grapje.”

„Dat doet er allemaal niets toe,” zei Juf nog met een heel ernstig gezicht. „Ik houd volstrekt niet van zulke grapjes. Als Jumbo stout is, zullen we hem straffen, natuurlijk; maar niet zóó.”

Maxje keek even naar Juf. Neen, *Juf* maakte geen grapje. Wat bedremmeld lei hij zijn geweer weg.

„Hoe dán?” vroeg hij.

„Hoe dan?” vleide ook Mien en ze drukte haar hoofdje tegen Jufs arm, alsof ze een poesje was.

Nu glimlachte Juf weer.

Maxje zuchtte blij toen hij dit zag. Een beetje verlegen was hij nog voor de nieuwe Juf; vooral als zij zoo ernstig keek.

„Ziezoo,” zei Juf vroolijk. „Zoo is 't goed. Nu gaan we alle drie hier zitten om te bedenken wat voor straf Jumbo zal krijgen. Maar eerst moeten we nog eens hooren wat hij gedaan heeft.”

„Hij is koppig geweest,” riep Mientje uit.

„Hij wou mijn wagen niet trekken,” zei Maxje.

„Hij werd boos op Maxje,” hernam Mientje.

„Nee, hij lachte me uit, met zijn oogen,” verbeterde Max.

„Wel, wel, dat is heel erg. Kom eens hier Jumbo!”

„Hij doet 't immers niet.” Maxje keek Juf ongeloovig aan.

„Hij kan immers niet *vanzelf* bij u komen?”

„Ik zal hem halen,” juichte Mientje.

Ze zette Jumbo, die er erg lobbesachtig uitzag, vlak voor Juf neer.

„Jumbo, heb je gehoord wat ze van je zeiden?” vroeg Juf.

Jumbo's groote kop bewoog op en neer.

„Heb je er wat tegen te zeggen?”

Jumbo's kop schudde van neen.

Mien en Maxje gierden 't uit.

„Dat doet *u*,” zei Maxje tegen Juf, maar Juf lachte niet en

vroeg heel ernstig verder: „Jumbo, heb je spijt van wat je gedaan hebt?”

O, wat knikte die groote, grijze kop! De ooren klapperden ervan.

„Kijk eens,” zei Juf; „zoo'n spijt heeft hij! Zullen we dan maar weer goed op hem zijn?”

„Ja, ja,” juichten Mientje en Maxje.

„Hoor je 't, Jumbo? Ben je niet blij?”

Weer knikte de olifant uit alle macht en hij bleef doorknikken, toen Juf verder vroeg of hij voortaan beter zou oppassen.

„Zoo! — Span hem nu maar voor je wagen, Maxje! Nu zal 't stellig beter gaan,” zei Juf.

En ja, het had geholpen. Jumbo deed verder precies wat Mientje en Maxje van hem wilden.

Om een zacht woord gaf hij meer, dan om bedreigingen, — net als alle *echte* dieren.

